

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ,

присвячена 150-річчю

з дня народження

В. В. ВОРОНИНА

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ КЛІНІЧНОЇ МЕДИЦИНИ

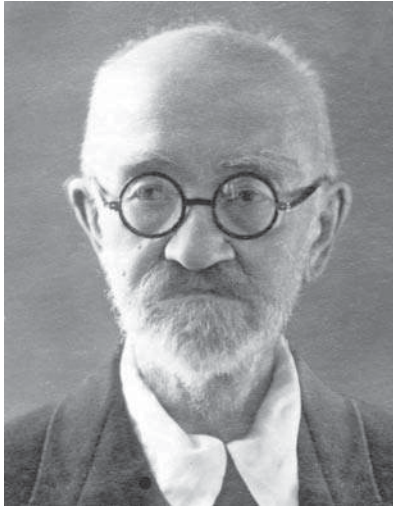
(для студентів та молодих вчених)

9–10 квітня 2020 року

Тези доповідей

ОДЕСЬКИЙ
МЕДУНІВЕРСИТЕТ

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ,
присвячена 150-річчю з дня народження
В. В. ВОРОНІНА

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ КЛІНІЧНОЇ МЕДИЦИНИ

(для студентів та молодих вчених)

9–10 квітня 2020 року

Тези доповідей

ОДЕСЬКИЙ
МЕДУНІВЕРСИТЕТ

правильного діагнозу та початок адекватного лікування, інакше можливе поступове прогресування захворювання з подальшими частими рецидивами та значною стійкою втратою функції ураженого суглоба.

Мета. Запропонувати алгоритм лікування пацієнтів з періартритом плеча на тлі надмірної маси тіла або ожиріння в практиці сімейного лікаря.

Матеріали та методи. У дослідженні взяли участь 49 пацієнтів з діагнозом ПП. Це були хворі від 20 до 75 років. Серед них було 25 жінок та 24 чоловіки. Діагноз був підтверджений УЗД або МРТ плечового суглоба. Пацієнтам було призначено з першого дня звернення НПЗП у добовій дозі протягом 5–10 днів у залежності від вираженості больового синдрому (11 пацієнтів відмовилися від призначень НПЗП), ін'єкції аутологічної плазми (АП) періартикулярно та в ділянку уражених м'язів (4 процедури з проміжками в 1, 2 та 3 тиж.), а також фізична реабілітація, починаючи з підгострого періоду.

Результати. В результаті проведеного лікування у 44 пацієнтів, які звернулися під час дебюту ПП, вдалося позбавитися болю та повністю відновити функцію: у 38 пацієнтів, які приймали НПЗП, відмічалось зменшення вираженості болю та збільшення обсягу рухів через 2–3 дні після першої процедури ін'єкцій АП; у 6 пацієнтів, що не приймали НПЗП, покращання відбулося через 1–2 дні після проведення другої процедури ін'єкцій АП. У 5 пацієнтів, що звернулися через півроку та більше від початку ПП, було усунено больовий синдром, проте повністю відновити обсяг рухів вдалося лише у 2 із них.

ДОЦЛЬНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ СИМУЛЯЦІЙНИХ HIGH-FIDELITY ТЕХНОЛОГІЙ ЛІКАРЯМИ-ІНТЕРНАМИ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «ЗАГАЛЬНА ПРАКТИКА — СІМЕЙНА МЕДИЦИНА» ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ НЕВІДКЛАДНИХ СТАНІВ У ПУЛЬМОНОЛОГІЇ

**Онищенко В. І., Єгоренко О. С.,
Караконстантин Д. Ф., Первак М. П.**

*Одеський національний медичний університет,
Одеса, Україна*

Вступ. Невідкладні стани в пульмонології останнім часом набули значного поширення і зустрічаються в практиці лікарів будь-якого фаху, а особливо, лікаря загальної практики — сімейної медицини. Вони не тільки істотно впливають на перебіг основного захворювання, але в багатьох випадках і визначають його прогноз.

Мета дослідження. Визначити ефективність впровадження імітаційних high-fidelity технологій в освітню програму медичних ВНЗ шляхом проведення комплексного тренінгового навчання за тематикою «Невідкладні стани в пульмонології».

Матеріали та методи. Було обрано рандомізовану групу лікарів-інтернів «Загальна практика — сімейна медицина» першого року навчання в кількості 105 осіб, у яких за програмою навчання проводилися заняття у вигляді вхідного/

вихідного тестування (тести КРОК-2, 3) і тренінгів з використанням high-fidelity манекена дорослої людини з подальшим проведенням дебрифінгу.

Результати. Було вивчено і систематизовано результати навчання, які виявили таке: на першому занятті відсоток лікарів-інтернів, які вміють своєчасно діагностувати невідкладні стани в пульмонології, становив 27,6 %, а на заключному занятті — 64,8 %.

Висновки. Результати заключного анкетування свідчать про те, що всі лікарі-інтерни, які навчалися з використанням імітаційних high-fidelity технологій, відзначили велику інформативність і актуальність занять, відчували залученість в наданні допомоги людині та відповідальність за наслідки своїх дій. Таким чином, результати нашого дослідження доводять ефективність використання імітаційних технологій в освітню медичну систему України.

ЕФЕКТИВНІСТЬ СИМУЛЯЦІЙНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ЛІКАРІВ-ІНТЕРНІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «АКУШЕРСТВО ТА ГІНЕКОЛОГІЯ» ПРИ ВИВЧЕННІ НЕВІДКЛАДНИХ СТАНІВ У АКУШЕРСТВІ

**Онищенко В. І., Єгоренко О. С.,
Караконстантин Д. Ф., Первак М. П.**

*Одеський національний медичний університет,
Одеса, Україна*

Вступ. Післядипломна підготовка лікарів-інтернів, що включає симуляційні методи навчання, має велику актуальність у зв'язку зі збільшенням кількості випадків материнської та перинатальної смертності, наявності контингенту жінок усіх вікових груп з екстрагенітальною патологією. Ця ситуація потребує багаторазового відпрацювання практичних навичок планової та екстреної спеціалізованої лікарської допомоги в акушерстві та гінекології.

Мета дослідження. Ретроспективно визначити ефективність симуляційних методів навчання при проведенні циклу «Симуляційної медицини» у лікарів-інтернів спеціальності «Акушерство та гінекологія» першого року навчання.

Матеріали та методи. Етапи дослідження: тестування вхідного/вихідного рівня знань; проведення психологічного тренінгу з метою формування команди та визначення її лідера; відпрацювання практичних навичок; брифінг з поясненням акушерської ситуації; участь лікарів-інтернів у клінічній ситуації в умовах, що максимально наближені до реальних (палата інтенсивної терапії, обладнана згідно з вимогами МОЗ України; наявність манекена-симулятора породіллі (High-Fidelity); відеоспостереження; дебрифінг з аналізом клінічної ситуації, оцінкою правильності надання допомоги відповідно до клінічних протоколів МОЗ України, з використанням відеозапису, де кожний учасник може побачити як свої помилки, так і команди; психологічний тренінг для оцінки правильності підбору команди і вибору її лідера з урахуванням ефективності роботи.

Було відпрацьовано низку сценаріїв: «Преек-лампсія, еклампсія у вагітних», «Прееклампсія, еклампсія під час пологів», «Еклампсія у по-роділлі», «Гостра крововтрата», «Анафілактич-ний шок». Підготовку пройшли лікарі-інтерни спеціальності «Акушерство та гінекологія» пер-шого року навчання загальною кількістю 150 осіб (лікарі-інтерни 2017–2018 та 2018–2019 н. р.). Контрольна група: лікарі-інтерни спеціальності «Акушерство та гінекологія», що не проходили тренінги з симуляційної медицини.

Результати. На заключному етапі відмічено, що рівень знань в порівнянні з контролем підви-щився на 27 % ($p < 0,001$), якість практичних на-вичок — на 35 % ($p < 0,001$), час на надання ме-дичної допомоги скоротився на 14 % ($p < 0,001$), згуртованість зросла на 36 % ($p < 0,001$), рівень довіри в команді підвищився на 51 % ($p < 0,001$).

Висновки. Застосування симуляційних ме-тодів навчання при проходженні циклу «Не-відкладні стани в акушерстві» позитивно впли-ває на якість виконання практичних навичок (на 35 %), підвищує рівень командної роботи (на 51 %).

ВПЛИВ КОМПЕНСАЦІЇ ЦУКРОВОГО ДІАБЕТУ НА ПСИХОЛОГІЧНИЙ СТАН ХВОРОГО

Митрохіна Н. А.

*Одеський національний медичний університет,
Одеса, Україна*

Актуальність. Хворі на ЦД використовують особистісні ресурси для компенсації наявних по-рушень та кращого клінічного і соціально-пси-хологічного прогнозу, через що у 2017 р. Міжна-родна федерація діабету зазначила важливість скринінгу хворих на психоемоційні розлади.

Мета. Оцінити психоемоційні особливості хво-рих на ЦД в залежності від компенсації вуглевод-них порушень. Визначити доцільність скринінгу пацієнтів з ЦД на психоемоційні розлади.

Матеріали та методи. Обстежено пацієнтів з цукровим діабетом 1 та 2 типів ($n=80$), з них 1 типу — 21 (27 %), 2 типу — 59 (73 %), чоловіків — 43 (54,5 %), жінок — 37 (45,5 %), середній вік — $(59,0 \pm 11,2)$ року, середня тривалість захворю-вання — $(8,80 \pm 5,48)$ року. Для дослідження пси-хологічного статусу використовувались такі психологічні тести:

- 1) скорочений багатofакторний опитуваль-ник дослідження особистості;
- 2) методика для дослідження ставлення до хвороби «Тип ставлення до хвороби» Санкт-Пе-тербурзького психоневрологічного НДІ ім. В. М. Бехтерева;
- 3) опитувальник “The Short Form-36”;
- 4) РНQ-2 (опитувальник здоров'я пацієнтів — 2).

Результати. Для пацієнтів з поганою компен-сацією та більшим стажем захворювання харак-терний астеноневротичний тип особистості ($p < 0,05$). Пацієнти з доброю компенсацією мали не-порухнену психічну та соціальну адаптацію, у

порівнянні з пацієнтами з поганою компенсацією ($p < 0,05$). Нижчі показники якості життя були асоційовані з гіршою компенсацією вуглеводних порушень ($p < 0,05$). Серед досліджуваних 20 пацієнтів мали 75 % ймовірність розвитку деп-ресії, згідно з РНQ-2 і 24, — негативний резуль-тат тесту.

Висновки. Виявлений зв'язок між компен-сацією і тривалістю цукрового діабету та психоло-гічним станом хворого ($p < 0,05$), а, отже, потрібно запровадити скринінгові тести на виявлення деп-ресивних розладів. Проте за результатами дослі-дження, метод РНQ-2 не є достатньо чутливим ($p > 0,05$), щоб включити його до стандартного скринінгу пацієнтів з ЦД.

ОЦІНКА ПРИХИЛЬНОСТІ ДО ГІПОЛІПІДЕМІЧНОЇ ТЕРАПІЇ ЯК ЗАСОБУ ЗНИЖЕННЯ СЕРЦЕВО-СУДИННОГО РИЗИКУ

Омельячук С. А.

*Одеський національний медичний університет,
Одеса, Україна*

Мета дослідження. Виявити причини, що пе-решкоджають прихильності до гіполіпідемічної терапії у пацієнтів з кардіологічною та ендокри-нологічною патологією як фактор зниження сер-цево-судинного ризику.

Матеріали та методи. Для проведення дослі-дження ми використовували шкалу комплаєнт-ності Морискі–Гріна. Дослідження проводилося на кафедрі внутрішньої медицини № 1 з курсом серцево-судинної патології на базі кардіологіно-го та ендокринологічного відділення Одеської обласної лікарні з грудня 2018 по січень 2020 рр.

Досліджено 80 пацієнтів у віці від 34 до 68 років (жінки — 34, чоловіки — 46) з хронічним коронарним синдромом, гострим коронарним синдромом і цукровим діабетом 2 типу.

Результати. Завдяки нашому дослідженню, ми встановили, що пацієнти з хронічним коронар-ним синдромом не мотивовані приймати гіполі-підемічну терапію. Прихильність до лікування у пацієнтів з хронічним коронарним синдромом становила 5 %, гострим коронарним синдромом — 93,3 %, цукровим діабетом 2 типу — 40 %.

Факторами, що перешкоджають прихильності до терапії, виявлено: недостатня обізнаність у не-обхідності прийому, важке фінансове положення, непереносимість препарату.

ОСОБИСТІСНІ ОПИТУВАЛЬНИКИ ЯК МЕТОД ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ В ДІАГНОСТИЦІ ТА ЛІКУВАННІ ЦУКРОВОГО ДІАБЕТУ 1, 2 ТИПІВ

Алавацька Т. В., Хохуля Ю. О.

*Одеський національний медичний університет,
Одеса, Україна*

Мета дослідження. З'ясувати прихильність до лікування хворих на цукровий діабет на тлі